

– Í dag er kenslan nógv øðrvísi, enn hon var tey fyrstu árin, eg helt ólavsøkurøðu, tí tann ótryggleiki, sum gjøgnumsúrugaði alt samfelagið tá, er ikki til staðar longur, sigur Kaj Leo Holm Johannesen

Í ár verður tað nógv hugaligari

Vit hava verið í hørðum mótvindi, men nú eru vit komin í rættiligan undanvind og tað fer at seta dám á ólavsøkurøðuna hjá lögmanni í ár

Áki Bertholdsen

Tað er munur á, at tað verður hugaligari at halda ólavsøkurøðuna í ár, enn tað var, tá ið eg helt mína fyrstu ólavsøkurøðu í 2009.

Tað sigur Kaj Leo Holm Johannesen, løgmaður.

Ólavsøkurdag fer hann at halda sína seinastu ólavsøkurøðu, í hvussu so er í hesum valskeiðnum.

Kaj Leo Holm Johannesen tók við sum løgmaður seint í 2008, og hetta er sostatt sjeyndu ferð, hann heldur ólavsøkurøðu fyri Løgtingi, landstýri og allari tjóðini.

Pílarir vísa rætta vegin

Løgmaður sigur, at tey fyrstu árin, hann helt ólavsøkurøðuna, vóru tær merktar av kreppuni í samfelagnum.

Men nú sær munandi ljósari út og pílarir vísa tann rætta vegin.

– Vit eru komin úr nógvum mótvindi fyri nøkrum árum síðani, til rættiligan undanvind hesi seinastu árin. Tað gongur rættiliga væl hjá nógvum vinnugreinum, og ein partur av ólavsøkurøðuni verður bygd upp rundan um tað.

– Í dag er kenslan nógv øðrvísi, enn hon var tey fyrstu árin, tí tann ótryggleiki, sum gjøgnumsúrugaði alt samfelagið tá, er ikki til staðar longur.

»Eg ynski ikki yvir mínu verstu fíggindar, at teir skulu fáa somu viðferð, eg havi fingið«

– Hinvegin er alneyðugt, at vit leggja okkum í geyma, at vit eiga framvegis at vera varin, tí ein høvuðsorsøk til, at tað gongur so væl, er, at náttúran er við okkum.

– Og tað er einki at ivast í, at tað er nettupp í góðum tíðum, at vit eiga at ansa mest eftir. Tað eiga vit at hava lært av søguni, sigur Kaj Leo Holm Johannesen.

Hann sigur, at í røðuni í ár fer hann at leggja dent á at tosa um tann setningin, samgongan setti sær at fáa hallið á fíggjarlógini burtur.

– Og seinastu tøluni vísa, at tað fer at eydnast, um ikki í ár, so næsta ár, og tað verður ein høvuðsboðskapur í ólavsøkurøðuni, sigur hann.

Í hesum valskeiðnum hevur samgongan verið fyri hørðum atfinningum, fyri at hon ikki er komin á mál við ætlanini at nýskipa fiskvinnuna.

Løgmaður ásannar, at á hesum øki kom samgongan ikki á mál og tað er eisini ein spurningur, hann fer at taka upp í røðuni. Og hann ivast ikki í, at tann fremsta uppgávan hjá samgonguni eftir løgtingsvalið,

verður nettupp at snikka eina nýggja fiskivinnuskipan til.

– Men eg fari eisini at nema við ríkisfelagsskapin og inntøkur til føroyska samfelagið.

Løgmaður sigur, at hann fer eisini at vísa á, hvønn týðning, familjan, sum stovnur, tí tað er avgjørt ein styrki í dagsins samfelagið.

– Tað eru nøkur fólk, sum detta niðurímillum og enda í fátækadømi, men beint eftir ólavsøku, fara vit at leggja uppskot fyri Løgtingi um at lyfta tey, sum eru allar ringast stødd, upp.

– Ein boðskapur í ólavsøkurøðuni verður, at samfelagsins ríkidømið eigur at verða eitt sindur javnari býtt.

– Men samfelagið megna ikki at lyfta øll upp úr fátækadøminum, og her er tað, at familjan, skal vera ein nóg sterkur stovnur til at kunna vera við til at lofta teimum, sum detta niðurímillum. Fátækadømi er ikki bara ein samfelagsligur spurningur. Tað er eisini ein spurningur um, hvussu familjurnar, mammur og pápar, raðfesta pengarnar, sigur hann.

Harðar atfinningar

Tað er eingin loyna, at løgmaður hevur sjálvur verið fyri hørðum atfinningum í sambandi við leiklutin í ætlanini at gera Eysturoyartunnin.

Eitt er tað, at fólk eru ósamd við honum politiskt, og eitt er tað, at Hans Gammeltoft Hansen, er komin til tað úrslit, at hann hevur sagt ósatt fyri løgtinginum.

Men tann viðferðin, hann hevur fingið, er ikki fyri sartar sálir, har hann er kallaður bæði líkt og ólíkt.

Løgmaður ásannar, at hetta er eitt mál, sum hevur fyllt so nógv í politiska kjakinum, at tað slepst ikki undan at koma inn á tað í ólavsøkurøðuni.

– Eg havi gjørt mínar feilir, men eg ynski ikki mínum versta fígginda, at teir skulu fáa somu viðferð, eg havi fingið. Ongin eigur at verða útspiltur og niðurgjördur alment, soleiðis, sum eg havi verið, tí tað hevur ikki verið sømiligt, sigur løgmaður.

Omaneftir og niðaneftir

Annars er ólavsøkan hjá lögmanni rættiliga siðbundin.

Hann er ein av teimum fáu føroyingum, sum tað er álagt við lóg, at hann skal vera til arbeiðis ólavsøkurdag, tá ið løgtingið verður sett, og hann skal tala fyri tjóðini um støðuna í samfelganum og kósina frameftir.

Men umframt tað formliga, hevur hann eisini nakrar umboðandi leiklutir, eitt nú at handa steyp eftir kappróðurin.

Annars heldur hann ikki, at ólavsøkuhaldið hjá honum er so nógv øðrvísi enn hjá so nógvum øðrum.

– Mær dámar at hyggja at kappróðri og at fótbólta, og vit plaga ofta at fara til vermóðir, sum borðeidir við einum góðum bita.

Annars dámar mær væl at ganga oman og niðan eftir Áarvegnum og Niels Finsensgøtu, sum so nógv onnur gera at prátta við fólk.

Men hann ásannar, at tað kann taka rættiliga langa tíð, at koma av Kongabrunni, niðan á Vaglið.

– Tað kann saktans taka einar tveir, tríggjar tímar at koma av Kongabrunni, niðan á Vaglið, og eg ivist ikki í, at á ólasøkuni hesa ferð, farið eg at fáa okkurt gott prátið um Eysturoyartunnin, leggur hann skemtandi afturat.